

Sygn. akt V ACa 455/21

V ACz 150/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 czerwca 2023 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach V Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia SA Dariusz Chrapoński
Sędziowie:	SA Grzegorz Misina SA Barbara Konińska (spr.)
Protokolant:	Barbara Franielczyk

po rozpoznaniu w dniu 29 czerwca 2023 r. w Katowicach

na rozprawie

sprawy z powództwa B. K.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w J.

o naprawienie szkód górniczych

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Okręgowego w Rybniku

z dnia 19 września 2021r., sygn. akt I Cgg 53/20

oraz zażalenia pozwanej

na postanowienie zawarte w punkcie 4 wyroku Sądu Okręgowego w Rybniku

z dnia 19 września 2021r., sygn. akt I Cgg 53/20,

- zmienia zaskarżony wyrok w punkcie 2 o tyle, że zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 78.649,56 (siedemdziesiąt osiem tysięcy sześćset czterdzieści dziewięć 56/100) złotych z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 8 lutego 2023r.;
- oddala apelację w pozostałej części;
- oddala zażalenie;

4. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 4.500 (cztery tysiące pięćset) złotych tytułem kosztów postępowania odwoławczego;

5. nakazuje pobrać od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Apelacyjnego w Katowicach) kwotę 3.933 (trzy tysiące dziewięćset trzydzieści trzy) złote z tytułu nieuiszczonej opłaty od apelacji oraz kwotę 478,03 (czterysta siedemdziesiąt osiem 03/100) złotych z tytułu wydatków.

SSA Grzegorz Misina	SSA Dariusz Chrapoński	SSA Barbara Konińska
---------------------	------------------------	----------------------

Sygn. akt V ACa 455/21, V ACz 150/21

UZASADNIENIE

Powódka B. K. 25 kwietnia 2019 r. wniosła pozew, w którym domagała się zasądzenia od pozwanej (...) Spółki Akcyjnej w J. 350 000 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 20 marca 2017 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenia od pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych /k. 1-54 akt/.

W uzasadnieniu pozwu powódka podała, że na skutek eksploatacji górniczej pozwanej doszło do powstania uszkodzeń na jej zabudowanej nieruchomości położonej w C..

Pozwana w odpowiedzi na pozew podniosła zarzut braku legitymacji czynnej powódki i wniosła o oddalenie powództwa, odrzucenie pozwu w części dotyczącej żądania zapłaty odszkodowania za inne składniki majątkowe niż budynki mieszkalny, chodniki, ogrodzenie i szambo oraz o zasądzenie od powódki kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwana podała, że powódka jest wyłącznie współwłaścicielem przedmiotowej nieruchomości i nie wykazała, że jest właścicielką składników majątkowych znajdujących się nieruchomości. Podniosła także, że powódka nie określiła dokładnie za jakie składniki majątkowe znajdujące się na nieruchomości żąda odszkodowania. Dodała, że kwestionuje swoją odpowiedzialność za powstałe na nieruchomości powódki szkody oraz wysokość odszkodowania dochodzonego przez powódkę.

Wyrokiem z dnia 10 sierpnia 2021 r., sygn. akt I Cgg 53/20 Sąd Okręgowy w Rybniku zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 271 350,44 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 24 maja 2019 r. (punkt 1.), w pozostałym zakresie oddalił powództwo (punkt 2.); zasądził od pozwanej na rzecz powódki 10 817 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia prawomocności wyroku z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (punkt 3.); nakazał pobrać od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Rybniku 20 725,90 zł z tytułu kosztów sądowych (punkt 4.).

Sąd Okręgowy ustalił następujące fakty:

Powódka B. K. jest właścicielką nieruchomości położonej w C. przy ulicy (...), dla której Sąd Rejonowy w Rybniku prowadzi księgę wieczystą o nr (...).

Na nieruchomości powódki znajduje się budynek mieszkalny wraz z garażem, ogrodzenie, szambo i chodniki.

Powódka w dniu 16 lutego 2017 r. wystąpiła z wnioskiem o naprawienie szkód górniczych w budynku mieszkalnym. W ramach prowadzonego przedsądowego postępowania ugodowego strony nie doszły do porozumienia w zakresie wysokości odszkodowania za szkody pochodzenia górniczego występujące na nieruchomości powódki.

Budynek mieszkalny posadowiony na nieruchomości powódki został wybudowany

w 1929 r. Jest dwukondygnacyjny, podpiwniczony, o kubaturze 620 m³. Budynek nie został zabezpieczony na wpływy eksploatacji. Ściany piwnic budynku zostały wymurowane z cegły pełnej. Strop nad piwnicami wykonano jako betonowy na belkach stalowych. W 1962 r. miała miejsce nadbudowa budynku. W 1989 i 1998 r. były przeprowadzane roboty remontowe finansowane przez kopalnię (...) i (...). Kolejne prace modernizacyjne finansowane przez stronę pozwaną miały miejsce w latach 2004-2008. Budynek powódki składa się z zasadniczej części mieszkalnej oraz klatki schodowej. Do budynku mieszkalnego został dobudowany garaż. Na elewacjach budynku wykonano obrzutkę cementową

i fragmentami wykończono płytkami klinkierowymi, bez spoinowania. Ogrodzenie od strony ulicy (...) zostało wykonane z pręseł metalowych na słupkach metalowych z betonową podmurówką. Na pozostałych granicach działki zamiast pręseł metalowych zastosowano siatkę stalową powlekaną. Szambo betonowe zostało zlokalizowane po tylnej stronie nieruchomości. Zostało ono wykonane jako betonowe.

W budynku mieszkalnym powódki występują następujące uszkodzenia spowodowane działalnością górnictwem pozwaną: pęknięcia ścian na wszystkich kondygnacjach budynku, pęknięcia nadproży drzwiowych, pęknięcia stropów na klatce schodowej, pęknięcia okładzin sufitowych w pomieszczeniach mieszkalnych, pęknięcia okładzin i posadzek z płytek ceramicznych, pęknięcia parapetów okiennych, deformacja stolarki okiennej i drzwiowej, uszkodzenia kominów powodujące brak ich szczelności.

W ogrodzeniu nieruchomości występują następujące uszkodzenia spowodowane działalnością górnictwem pozwaną: pęknięcia betonowej podmurówki, deformacja pręseł ogrodzeniowych.

Koszt wybudowania budynku mieszkalnego wraz z garażem wynosi 486 654,38 zł brutto. Wartość odtworzeniowa wraz z podatkiem VAT w wysokości 8% poszczególnych składników budowlanych wynosi: budynek mieszkalny wraz z garażem - 255 298,88 zł, ogrodzenie - 14 723,16 zł, szambo - 1328,40 zł, łącznie - 271 350,44 zł.

Na podstawie art. 235² § 1 pkt 5 k.p.c. Sąd Okręgowy pominął dowody z opinii uzupełniającej biegłego mgr inż. L. D. celem zaktualizowania opinii biegłego sądowego z dnia 9 marca 2020 r. w zakresie cen materiałów i usług, w tym stawek roboczogodziny oraz z przesłuchania świadków M. C., I. K. uznając, iż owe wnioski stron zmierzają jedynie do przedłużenia postępowania.

Sąd Okręgowy uznał, że powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

Na wstępie Sąd Okręgowy wskazał, iż wbrew stanowisku pozwaną nie zachodzą przesłanki do częściowego odrzucenia pozwu. Strona pozwana podnosiła, że powódka nie określiła dokładnie za jakie składniki majątkowe znajdujące się na nieruchomości żąda odszkodowania. Zakres składników majątkowych za jakie powódka żąda odszkodowania określa „Protokół ustalenia aktualnego stanu szkód spowodowanych ruchem zakładu górnictwem” z 21 marca 2017 r., który zawiera opis szkód spowodowanych ruchem zakładu obejmujących budynek, chodniki, ogrodzenie oraz szambo i powódka nie żąda odszkodowania za inne składniki majątkowe.

Sąd Okręgowy podkreślił, iż roszczenia powódki mają oparcie w przepisach aktualnie obowiązującej ustawy z 9 czerwca 2011 r. Prawo geologiczne i górnictwem (Dz.U.2021.1420), a nie wcześniejszej ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. Prawo geologiczne i górnictwem (Dz.U.2005.228.1947 j.t.). Podzielił stanowisko wyrażone przez Sąd Najwyższy w uchwale

z 22 listopada 2013r., sygn. akt III CZP 75/13, OSNC 2014/7-8/75, że do spraw o naprawienie szkód wywołanych ruchem zakładu górnictwem, w których zdarzenie wywołujące szkodę, jak i jej powstanie, miały miejsce przed dniem 1 stycznia 2012 r. - kiedy to w życie weszła aktualnie obowiązująca ustawa - stosuje się przepisy poprzedniej ustawy z 4 lutego 1994 r. - Prawo geologiczne i górnictwem. Dla ustalenia, jakie przepisy mają zastosowanie do roszczeń o naprawienie szkód górnictwem decydujące znaczenie miało zatem ustalenie kiedy powstała szkoda. W niniejszej sprawie szkody na nieruchomości powódki ujawniły się w sierpniu i grudniu 2016 r. i w związku z tym zastosowanie znajdują w sprawie przepisy obecnie obowiązującego prawa, tj. ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. Prawo geologiczne i górnictwem.

Sąd Okręgowy wskazał dalej, że w związku z powyższym podstawę dla ustalenia odpowiedzialności za powstałą szkodę w nieruchomości powódki stanowi art. 144 tej ustawy oraz art. 363 k.c., których treść przywołał. Sąd I instancji stwierdził, że powódka żądając naprawienia szkody przez pozwaną zgodnie z art. 144 ust. 3 ustawy z 9 czerwca 2011 r. Prawo geologiczne i górnicze w zw. z art. 363 k.c. mogła swobodnie dokonać wyboru sposobu naprawienia szkody. Ustawodawca, kierując się dążeniem do ochrony interesu poszkodowanych, wskazuje możliwość skompensowania szkody bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej, jednocześnie zapewniając poszkodowanemu prawo dokonania wyboru.

Sąd I instancji wywiódł dalej, iż podzielił argumentację biegłego sądowego L. D., wskazując że biegły rzeczowo wyjaśnił w jaki sposób dokonał poszczególnych wyliczeń i co legło u ich podstawy. W ocenie tego Sądu biegły sądowy L. D. w sposób logiczny w odwołaniu do wiedzy specjalnej odparł wszelkie zarzuty pozwanej, umożliwiając Sądowi poczynienie stanowczych ustaleń. Sąd Okręgowy podkreślił przy tym, odnosząc się do stanowiska pozwanej, iż garaż stanowi część budynku głównego - mieszkalnego, co wynika z opinii biegłego. Stwierdził, że nie można przyjąć, że garaż stanowi osobną, samodzielny bryłę i nie został objęty wnioskiem z 16 lutego 2017 r., wobec czego powódce należy się odszkodowanie również za ten składnik majątkowy.

Sąd I instancji podkreślił, iż powódka nie ma obowiązku wykazania braku przesłanek wyłączenia odpowiedzialności pozwanej i legalności budowy. Ocenił, że wręcz przeciwnie, zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Okoliczności wyłączające odpowiedzialność przedsiębiorstwa górniczego mają być więc wykazane przez to przedsiębiorstwo. W ocenie Sądu Okręgowego stanowisko pozwanej, iż właściciele nieruchomości na terenach górniczych wznosiliby liczne budowle wadliwe technicznie wyłącznie w celu odszkodowania jest zbyt daleko idące. Sąd I instancji podzielił pogląd wyrażony w wyroku Sądu Najwyższego z 24 kwietnia 2002 r., sygn. akt V CKN 999/00, że nie ma podstaw prawnych w obowiązujących przepisach do pozbawiania poszkodowanych szkodami górniczymi prawa do naprawienia szkody w wypadku, gdy wynikała ona w budowlach wzniesionych lub przebudowanych bez zezwolenia wymaganego prawem lub niezgodnie z warunkami określonymi w zezwoleniu, jak to przewidywał art. 66 dekretu Prawo górnicze. Wskazał, że choć bezprawie budowlane nie zasługuje na aprobatę, to w sytuacji, gdy ustawodawca nie uzależnia prawa do odszkodowania za szkody górnicze od wzniesienia budynku zgodnie z zezwoleniem, a skutki samowoli budowlanej reguluje w inny sposób, nie jest uzasadnione dążenie Sądu do niweczenia skutków bezprawia budowlanego w sprawie o odszkodowanie za szkody górnicze przez oddalenie powództwa z powołaniem się na art. 5 k.c.

Sąd Okręgowy ocenił, że zarzut pozwanej przyczynienia się powódki do powstania szkody także jest bezzasadny. Zaznaczył, że przewidziana w art. 362 k.c. instytucja przyczynienia się poszkodowanego ma jedynie wpływ na ocenę zakresu naprawienia szkody, a nie na to, czy w ogóle powstaje taki obowiązek. Szkody górnicze ujawnione na nieruchomości powódki są skutkiem ruchu zakładu górniczego pozwanej, która w związku z tym ponosi odpowiedzialność odszkodowawczą. Sąd I Instancji dodał, że biegły ustalając stopień naturalnego zużycia budynku, który z kolei wpływa na wysokość odszkodowania, uwzględnił aktualny stan techniczny utrzymania budynku.

W tej sytuacji Sąd Okręgowy zobowiązał pozwaną do zapłaty na rzecz powódki 271 350,44 zł jednocześnie oddalając powództwo w pozostałym zakresie.

Jako podstawę prawną rozstrzygnięcia o odsetkach Sąd Okręgowy wskazał art. 481 § 1 i 2 k.c. Jak wskazał dalej Sąd I instancji, zagadnienie odsetek ustawowych za opóźnienie w zapłacie odszkodowania za szkodę górniczą było przedmiotem rozważań zarówno w doktrynie jak i judykaturze. Wskazał także, że analiza poglądów tam zawartych prowadzi do wniosku, że zagadnienie to należy rozpatrywać na gruncie konkretnej sprawy. Sąd Okręgowy dodał, że oszacował wysokość szkody według cen na dzień wydania opinii i wobec tego powódka zasadniczo nie była uprawniona do żądania odsetek za okres wcześniejszy. Sąd ten jednakże uznał za zasadne zasądzenie odsetek od dnia 24 maja 2019 r., tj. dnia następnego po dniu doręczenia pozwanej odpisu pozwu, tak aby odsetki te rekompensowały również zmianę cen w zakresie

cen materiałów i usług, w tym stawek roboczogodziny od wydania opinii, co sygnalizowała powódka wnosząc o aktualizację, w tym właśnie zakresie, opinii biegłego sądowego z dnia 9 marca 2020 r.

Sąd Okręgowy wskazał dalej, że obciążył kosztami sądowymi pozwaną wobec wyniku sprawy. Dodał, że na koszty te składa się: opłata sądowa od pozwu w wysokości 17 500 zł oraz wynagrodzenie biegłego sądowego w łącznej wysokości 3 225,90 zł. Nadto w oparciu o treść § 2 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U.2015.1800) zasądził od pozwanej na rzecz powódki koszty zastępstwa procesowego w wysokości 10 817 zł. Sąd I instancji stwierdził brak podstaw do zastosowania art. 102 k.p.c. Wskazał, że sytuacja finansowa pozwanej oraz charakter prowadzonej działalności nie uzasadnia skorzystania z art. 102 k.p.c. bowiem zasądzenie zwrotu poniesionych przez powódkę kosztów procesu na rzecz wygrywającej powódki nie jest sprzeczne z powszechnym odczuciem sprawiedliwości oraz zasadami współżycia społecznego.

W apelacji od powyższego wyroku powódka zarzuciła naruszenie przepisów postępowania mających istotny wpływ na wynik sprawy to jest art. 316 § 1 k.p.c., art. 286 k.p.c., art. 235² § 1 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. art. 235² § 2 k.p.c. oraz naruszenie prawa materialnego to jest art. 363 § 2 k.c.

W oparciu o powyższe zarzuty powódka wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki dodatkowo kwoty 78 649,56 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 20 marca 2017 r. do dnia zapłaty ponad zasądzone już roszczenie w wysokości 271 350,44 zł oraz o zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego.

W odpowiedzi na apelację pozwana wniosła o jej oddalenie i zasądzenie na jej rzecz zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

W zażaleniu na rozstrzygnięcie zawarte w punkcie 4 wyroku pozwana zaskarżyła je w części, tj. do kwoty 4.657,38 zł. Zaskarżonemu postanowieniu zarzuciła naruszenie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 100 k.p.c. w zw. z art. 113 u.k.s.c. oraz art. 327¹ § 1 pkt 2 k.p.c. Podnosząc powyższe zarzuty pozwana wniosła o uchylenie w całości zaskarżonego postanowienia, ewentualnie o jego zmianę poprzez nakazanie pobrania od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa kwoty 16 068,52 zł z tytułu kosztów sądowych oraz o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów postępowania zażaleniowego.

W odpowiedzi na zażalenie powódka wniosła o jego oddalenie oraz o zasądzenie od pozwanej na jej rzecz kosztów postępowania zażaleniowego.

Sąd Apelacyjny ustalił i zważył co następuje:

Apelacja powódki podlegała w części uwzględnieniu.

Na wstępie wskazać należy, iż w ukształtowanym w aktualnie obowiązującym brzmieniu ustawy Kodeks postępowania cywilnego systemie tzw. apelacji pełnej, apelacja stanowi środek dewolutywny o charakterze renowacyjnym, którego celem jest ponowne rozpoznanie sprawy w tych samych granicach, w jakich upoważniony był ją rozpatrzyć Sąd I instancji, choć zakreślonych granicami apelacji. W efekcie postępowanie apelacyjne jest postępowaniem merytorycznym i służy badaniu sprawy a nie tylko samego środka zaskarżenia. Rola Sądu II instancji nie ogranicza się zatem jedynie do dokonania oceny tego, co zostało ustalone i było przedmiotem rozstrzygnięcia przez sąd a quo, Sąd odwoławczy może bowiem poczynić dodatkowe ustalenia w sprawie, jak i dokonać odmiennej oceny przeprowadzonych dowodów.

Odnosząc się do wniesionej przez powódkę apelacji wskazać należy, iż zasadnym okazał się zarzut naruszenia art. 235² § 2 k.p.c., który powódka opierała na niezastosowaniu i niewydaniu postanowienia w przedmiocie pominięcia dowodu z uzupełniającej opinii biegłego. Chociaż z treści protokołu posiedzenia niejawnego z dnia 19 sierpnia 2021 r. wynika, że Sąd Okręgowy na podstawie art. 235² § 1 pkt 5 k.p.c. pominął między innymi wnioskowany przez powódkę dowód z opinii uzupełniającej biegłego L. D. celem

zaktualizowania opinii z dnia 9 marca 2020 r. w zakresie cen materiałów i usług, w tym stawek roboczogodziny /k. 260 akt/, jednakże sentencja tego postanowienia nie została podpisana. W tej sytuacji, orzeczenie w tym przedmiocie uznać należy za nieistniejące.

Zgodnie z treścią art. 356 k.p.c. jedynie rozstrzygnięcia zawarte w postanowieniach niekończących postępowania w sprawie, wydanych na posiedzeniach jawnych, wpisuje się do protokołu bez spisywania odrębnej sentencji, jeżeli nie przysługuje na nie zażalenie. Wobec tego tylko postanowienia wydane na posiedzeniach jawnych, które nie podlegają zaskarżeniu mogą być wpisane w treść protokołu i to protokołu posiedzenia jawnego, bez odrębnego podpisania ich sentencji (art. 356 k.p.c. w zw. z art. 324 § 3 k.p.c. w zw. art. 361 k.p.c.).

Acontrario – wszystkie postanowienia wydane na posiedzeniu niejawnym, nawet niezaskarżalne zażaleniem wymagają zatem odrębnego spisania ich sentencji bez wpisywania jej w treść protokołu, a w konsekwencji podpisania tejże sentencji, a następnie doręczenia stronom zgodnie z art. 357 § 2 k.p.c. Sentencja postanowienia, na brak wydania którego powołuje się w apelacji powódka nie została podpisana. Zatem wydane postanowienie jest bezskuteczne i traktuje się je jako niewydane co wprost wynika z art. 360 k.p.c., który uzależnia skuteczność postanowienia wydanego na posiedzeniu niejawnym od podpisania sentencji tego orzeczenia (art. 360 k.p.c. w zw. z art. 326 § 2 k.p.c. w zw. z art. 361 k.p.c.).

Zasadnie zaś skarżąca zarzuca, iż wnioskowany dowód z opinii uzupełniającej miał znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Jak słusznie wskazał to Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego rozstrzygnięcia zgodnie z art. 363 k.c., który znajduje zastosowanie w niniejszej sprawie, naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego (restytucja naturalna), bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu. Z kolei w § 2 wskazano, że jeżeli naprawienie szkody ma nastąpić w pieniądzu, wysokość odszkodowania powinna być ustalona według cen z daty ustalenia odszkodowania, chyba że szczególne okoliczności wymagają przyjęcia za podstawę cen istniejących w innej chwili. Sąd Okręgowy nie wskazał zaś okoliczności, które przemawiałyby za odstępniem od ogólnej reguły określonej art. 363 § 2 k.p.c. i określenia obowiązku naprawienia szkody według cen z innej chwili niż data ustalenia odszkodowania. Tymczasem Sąd Okręgowy w zaskarżonym orzeczeniu przyjął wbrew treści powyższego przepisu i wbrew treści sporządzonego przez siebie uzasadnienia wyroku ceny nawet sprzed daty wniesienia pozwu /k. 1-54 akt/ ustalając wysokość odszkodowania na podstawie opinii biegłego według cen z 2017 r. Czyni to zasadnym zarzuty apelacji dotyczące naruszenia art. 286 k.p.c. i art. 235² § 1 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. gdyż przeprowadzenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłego z zakresu budownictwa na okoliczności wskazane przez powódkę miało istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy w świetle art. 363 § 2 k.c. Ustalenie wysokości odszkodowania według aktualnych na czas ustalenia odszkodowania cen wymagało zatem uzupełnienia opinii zgodnie z treścią art. 286 k.p.c. w zw. z art. 278 § 1 k.p.c.

Na podstawie opinii uzupełniającej biegłego z zakresu budownictwa przeprowadzonej w postępowaniu odwoławczym Sąd Apelacyjny ustalił, iż wartość odtworzeniowa budynku mieszkalnego powódki wraz z garażem pomniejszona o stopień jego naturalnego zużycia według stanu na dzień 16 lutego 2017 r. zgodnie z aktualnym poziomem cenowym wynosi 462 660,53 zł brutto, ogrodzenia – 23 122,26 zł brutto i szamba 1 335,04 zł brutto /opinia biegłego L. D. – k. 311-371 akt/. W pozostałym zakresie Sąd Apelacyjny przyjął za własne ustalenia Sądu I instancji, co czyni zbędnym ich ponowne przytaczanie.

W niniejszej sprawie brak było podstaw do ustalenia wysokości odszkodowania według innych cen niż z daty jego ustalenia. Żadna ze stron nie podniosła zresztą argumentacji, zgodnie z którą zasadnym byłoby odstępniem od reguł określonych art. 363 § 2 k.c. nie wskazując by w sprawie zachodziły jakiegokolwiek szczególne okoliczności uzasadniające ustalenie odszkodowania według cen z innej daty. Wobec tego, iż według aktualnych cen wysokość odszkodowania ustalona na podstawie uzupełniającej opinii biegłego z zakresu budownictwa przekracza dochodzoną przez powódkę kwotę należało zmienić zaskarżony wyrok i stosownie do art. 363 § 2 k.c. w zw. z art. 144 ust. 1 zd. 2 ustawy z dnia

9 czerwca 2011 r. - Prawo geologiczne i górnicze (t.j. Dz. U. z 2023 r. poz. 633) w zw. z art. 145 tej ustawy należało zasądzić na rzecz powódki w całości dochodzoną przez nią nadal w postępowaniu apelacyjnym kwotę 78 649,56 zł.

Wobec tego Sąd Apelacyjny orzekł jak w punkcie 1 wyroku na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. w zw. z art. art. 15 zzs¹ ust.1 pkt.4 zd. 2 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (t.j. Dz.U. z 2020r., poz. 1842 ze zm.).

O odsetkach od zasądzonej na rzecz powódki od pozwanej dodatkowej kwoty 78 649,56 zł Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie art. 381 k.c. uwzględniając, iż w dniu 7 lutego 2023 r. doręczono pełnomocnikowi pozwanej odpis uzupełniającej opinii biegłego /k. 381 akt/., w konsekwencji uznać należało, iż pozwana pozostawać mogła w opóźnieniu w zapłacie poczynszy od dnia 8 lutego 2023 r., które należne są do dnia zapłaty zasądzonej w tym punkcie kwoty.

Powódka obciążona w tym zakresie ciężarem dowodu wynikającym z art. 6 k.c. nie wykazała by żądane przez nią odszkodowanie w pełnej wysokości określonej w pozwie było zasadne przed sporządzeniem opinii przez biegłego. W szczególności nie wykazała by w dacie 20 marca 2017 r. według cen aktualnych na ten dzień żądane przez nią wynagrodzenie było zasadne w dochodzonej przez nią kwocie, co wymagałoby przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego na tą okoliczność. Wobec tego oddaleniu podlegało powództwo co do odsetek od kwoty 78 649,56 zł za okres poprzedzający dzień 8 lutego 2023 r. W tym też zakresie rozstrzygnięcie zawarte w punkcie 2 zaskarżonego wyroku oddalające powództwo w pozostałym zakresie nie zostało zmienione.

W konsekwencji apelacja powódki w części dotyczącej odsetek żądanych od dnia 20 marca 2017 r. do dnia 7 lutego 2023 r. podlegała oddaleniu o czym Sąd Apelacyjny orzekł

w punkcie 2 wyroku w oparciu o art. 385 k.p.c. w zw. z art. art. 15 zzs¹ ust.1 pkt.4 zd. 2 ustawy z dnia 2 marca 2020r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych.

Oddaleniu podlegało także jako niezasadne zażalenie pozwanej dotyczące rozstrzygnięcia o kosztach przed Sądem I instancji, o czym Sąd Apelacyjny orzekł

w punkcie 3 wyroku w oparciu o art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 3 k.p.c. w zw. z art. art. 15 zzs¹ ust.1 pkt.4 zd. 2 ustawy z dnia 2 marca 2020r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych. Skoro powódka ostatecznie uległa jedynie co do nieznaczonej części swego żądania, a mianowicie tylko co do części żądania akcesoryjnego jakim jest żądanie zasądzenia odsetek od należności głównej zasadnym było obciążenie pozwanej całością kosztów postępowania przed Sądem I Instancji na podstawie art. 100 k.p.c. o czym w rzeczywistości orzekł Sąd Okręgowy, chociaż nie wskazał podstawy prawnej rozstrzygnięcia w tym zakresie.

O kosztach postępowania odwoławczego Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie art. 100 § 1 k.p.c. obciążając tymi kosztami w całości pozwaną przy uwzględnieniu, że powódka uległa jak wskazano to już wyżej, tylko co do nieznaczonej części swego żądania. Na koszty postępowania odwoławczego zasądzone na rzecz powódki złożyło się wynagrodzenie jej pełnomocnika w kwocie 4050 zł obliczone na podstawie § 2 pkt 6 i § 10 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz w kwocie 450 zł obliczone na podstawie § 2 pkt 3 i § 10 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie, łącznie w kwocie 4500 zł.

Na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz. U. z 2023 r. poz. 1144 ze zm.) przy uwzględnieniu iż powódka uległa tylko co do nieznaczonej części swego żądania Sąd Apelacyjny w całości obciążył pozwaną kosztami sądowymi, których nie miała

obowiązku ponieść powódka. Na koszty te złożyła się kwota 3933 zł z tytułu opłaty od apelacji oraz kwota 478,03 zł z tytułu wydatków związanych z uzupełniającą opinią biegłego.

SSA Grzegorz Misina	SSA Dariusz Chrapoński	SSA Barbara Konińska
---------------------	------------------------	----------------------